

at styre på? Hvad skal vi have som overordnet styringsfilosofi i vores offentlige sektor? Der står jo to overordnede filosofier over for hinanden: en, der principielt går ud på at udforme minimumsstandarder til borgerne og brugerne, og så en, der handler mere om at stille nogle overordnede mål op og så i øvrigt overlade det til kommuner og regioner at fylde dem ud.

Der spørger jeg egentlig til den overordnede styringsfilosofi, vel vidende at der allerede er standarder om behandlingsgarantier osv. Mener Enhedslisten, at man på de enkelte specialeområder skal begynde at formulere konkrete minimumsstandarder, fordi Enhedslisten mener, at det vil være den gode måde at styre sundhedsvæsenet på fremover?

Vi mener, at det vil være principielt problematisk, hvis man begynder at gå ind og plastre sundhedsvæsenet til med minimumsstandarder på alle specialer. Så det er egentlig sådan en mere generel kommentar til det, jeg er ude efter.

(Kort bemærkning).

**Line Barfod (EL):**

Jeg ville helst, at det ikke var nødvendigt med det her. Jeg ville helst, at det var fuldstændig indlysende, også når de sidder og foretager prioriteringerne ude i regionerne, at man selvfølgelig skal have gratis fødselsforberedelse, og at man selvfølgelig skal have ret til en jordemoder under fødslen osv. Jeg ville synes, det var klart bedst, hvis det var sådan.

Jeg ville synes, det var klart bedst, hvis alle børn, hvis man vurderede, at de havde psykiske problemer, selvfølgelig kom hen og fik afklaret og udredt deres situation inden for 14 dage osv. Det ville jeg klart synes var det bedste, men sådan er situationen bare ikke i dag.

For mig ligger den afgørende forskel på de to måder at lede den offentlige sektor på i Danmark i, om vi skal have en markedsstyret måde – som er det, regeringen gør, hvor man ved hjælp af pengeposer og ved hjælp af konkurrence, hvor alting skal måles og vejes, vil styre centralt – eller om man vælger at sige, at vi laver nogle rammer i noget lovgivning, og så er der ellers mulighed for lokalt at fylde de rammer ud, og hvor der også er de penge, der er nødvendige for at kunne fylde rammerne ud.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

## Afstemning

**Anden næstformand (Poul Nødgaard):**

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op-*hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

**8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 149:**

**Forslag til folketingsbeslutning om en styrkelse af børns retsstilling.**

Af Lissa Mathiasen (S), Simon Emil Ammitzbøll (RV), Pernille Vigsø Bagge (SF) og Line Barfod (EL).

(Fremsat 10/4 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

## Forhandling

**Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):**

Det beslutningsforslag, som vi behandler i dag, omhandler en række forslag, som vi tidligere har behandlet i salen, senest ved behandlingen af beslutningsforslag nr. B 62, som vi drøftede den 13. maj 2005. Herudover bygger B 149 på den høring om børns retsstilling, som blev afholdt i Landstingssalen den 21. februar 2007, arrangeret af Retsudvalget og Socialudvalget.

Kl. 16.10

Formålet med forslaget er ifølge bemærkningerne at skabe en bedre retsstilling for børn i samfundet, men også at styrke børns klageadgang og muligheden for rådgivning og hjælp i konkrete sager. Forslagsstillerne har også foreslået, at børnekonventionen inkorporeres i dansk lovgivning, ligesom der opfordres til, at statsministeren træffer en politisk beslutning om, hvilken minister der har det overordnede ansvar for børnepolitikken i Danmark.

Når vi ser på børns rettigheder i samfundet, herunder deres muligheder for at blive hørt i alle sager, der vedrører dem selv, synes jeg, det er vigtigt at holde sig for øje, at der ikke må ske en ansvarliggørelse af børn. Børn skal have lov